

บันทึก  
เรื่อง ทางปฏิบัติเกี่ยวกับอาวุธปืนต้องห้าม  
(อาวุธปืนสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม)

ตามที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้แจ้งมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยหนังสือที่ สร.๐๔๐๓/๗๓๕๗ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๑๑ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเกี่ยวกับการโอนอาวุธปืนต้องห้ามตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ โดยข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า กระทรวงมหาดไทยได้รับรายงานจากจังหวัดนราธิวาสว่า นายฮามิ มะลียอ ยื่นคำร้องขอรับโอนอาวุธปืนจากพันตำรวจตรีวิศาล โสภารักษ์ จังหวัดได้ตรวจสอบและพิจารณาคำร้องแล้วปรากฏว่า อาวุธปืนที่ผู้ร้องขอรับโอนเป็นอาวุธปืนเล็กสั้นขนาด ๘๓ ทหารม้า ซึ่งผู้โอนได้รับอนุญาตให้มีและใช้ตามใบอนุญาตที่ ๑๖๖/๒๔๙๐ ออกให้ ณ ที่ว่าการอำเภอจอมทอง และได้กลายเป็นอาวุธซึ่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ กำหนดให้เป็นอาวุธปืนสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม ห้ามมิให้ผู้ใดมีหรือจำหน่ายตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ จังหวัดจึงขอทราบว่าจะในกรณีเช่นนี้ผู้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนดังกล่าว จะโอนให้ผู้อื่นต่อไปได้หรือไม่ และถ้าไม่ประสงค์จะมีไว้ในครอบครองอีกต่อไป จะนำเสนอต่อทางราชการ แล้วขอเงินชดใช้จากทางราชการด้วยได้หรือไม่ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพิจารณาตามความมุ่งหมายของกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืนดังกล่าวแล้ว ใบอนุญาตสำหรับอาวุธปืนชนิดนี้น่าจะถูกยกเลิกไปแล้วและผู้ครอบครองอาวุธปืนนั้นจะต้องนำเสนอมอบแก่นายทะเบียนท้องที่ตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๐ จะโอนอาวุธปืนนั้นต่อไปไม่ได้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๘) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยมีผู้แทนกระทรวงมหาดไทยชี้แจงเพิ่มเติมว่า อาวุธปืนเล็กสั้นขนาด ๘๓ ทหารม้าเป็นอาวุธปืนสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงครามตามชนิดที่กำหนดไว้ใน (๓) ค<sup>๑</sup> แห่งกฎกระทรวง

<sup>๑</sup> ให้กำหนดอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดดังต่อไปนี้เป็นอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม ตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ คือ

ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ แล้ว เห็นว่าปัญหาที่ต้องพิจารณามีอยู่สองประเด็น คือ ประเด็นแรก พันตำรวจตรี วิศาล โสภารักษ์ ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนดังกล่าวก่อนวันที่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ ใช้บังคับจะโอนอาวุธปืนนั้นให้แก่บุคคลอื่นเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๑ ใช้บังคับได้หรือไม่ และประเด็นที่สอง ถ้าจะไม่โอนให้แก่ผู้อื่น จะมีสิทธินำอาวุธปืนนั้นมอมให้แก่นายทะเบียนเพื่อขอเงินชดใช้จากทางราชการได้หรือไม่

สำหรับประเด็นแรก คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าอาวุธปืนเล็กสั้น ขนาด ๘๓ ทหารม้า ซึ่งพันตำรวจตรีวิศาล โสภารักษ์ ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้มาแต่เดิมนั้น ได้กลายเป็นอาวุธปืนสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงครามโดยผลแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งเป็นอาวุธปืนต้องห้าม อันบุคคลไม่สามารถมีหรือจำหน่ายได้ตามมาตรา ๕๕<sup>๒</sup> แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนดังกล่าวย่อมสิ้นสุดลง โดยเหตุนี้ พันตำรวจตรีวิศาล โสภารักษ์ จึงไม่อาจโอนอาวุธปืนนั้นให้แก่บุคคลอื่น ซึ่งในกรณีนี้ได้แก่นายฮามิ มะลียอ ต่อไปได้

ส่วนประเด็นที่สอง เมื่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ ใช้บังคับ พันตำรวจตรีวิศาล โสภารักษ์ จะต้องนำอาวุธปืนดังกล่าวไปมอมให้แก่นายทะเบียนท้องที่ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวงใช้บังคับ ตามมาตรา ๑๐<sup>๓</sup> แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ เมื่อไม่ปฏิบัติตามย่อมเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ

---

(๓) อาวุธปืนเล็กสั้นและอาวุธปืนเล็กยาวแบบต่างๆ ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

ค. ปืนเล็กสั้นแบบ ๘๓ ขนาด ๖.๕ มม. และ ๗.๖๒ มม.

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๒</sup> มาตรา ๕๕ ห้ามมิให้บุคคลใดทำ ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ สั่ง นำเข้า มี ค้า หรือจำหน่ายด้วยประการใดๆ ซึ่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงครามตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

<sup>๓</sup> มาตรา ๑๐ ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด สำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงครามที่กำหนดไว้ในกฎหมายตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ดังกล่าวมอมให้กับนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนด ๙๐ วัน นับแต่วันที่กฎกระทรวงใช้บังคับผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

เพื่อการนี้ รัฐมนตรีจะได้กำหนดราคาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่นำมาส่งมอมชดใช้ให้ในราคาที่สมควร

อาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ และเป็นความผิดตามมาตรา ๗<sup>๔</sup> แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๐ ใช้บังคับ พันตำรวจตรี วิศาล โสภารักษ์ ก็ยังมีโอกาสที่จะนำอาวุธปืนนั้นไปมอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับได้ตามมาตรา ๗<sup>๕</sup> แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๐ โดยไม่ต้องรับโทษอีก เมื่อพันตำรวจตรีวิศาล โสภารักษ์ ไม่ปฏิบัติตามก็ย่อมเป็นความผิดอีก ฉะนั้น เมื่อพ้นเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว พันตำรวจตรีวิศาล โสภารักษ์ จะนำอาวุธปืนนั้นไปมอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่เพื่อขอเงินชดเชยย่อมไม่ได้

(ลงชื่อ) ส. โหตระกิตย์  
(นายสมภพ โหตระกิตย์)  
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา  
กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒

<sup>๔</sup> มาตรา ๗๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๕ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงยี่สิบปี

<sup>๕</sup> มาตรา ๗ ผู้ใดอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด สำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงครามตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดดังกล่าวมามอบให้นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

เพื่อการนี้ รัฐมนตรีจะได้กำหนดราคาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่นำมาส่งมอบ ชดใช้ให้ในราคาที่สมควร